Ženská Hlídka

Marie Hotovcová, Danube, Minn. 11. března. — Ctěná paní pořadatelko! Je tomu již hezky dávno, co jsem mezi dopisovatelky "Ž. H." nezavítala. Proto jsem se dnes rozhodla, že zase kruh dopisovatelek navštívím. Letošní zimy byla jsem odhodlána, že s více dopisy "Ženskou Hlídku" navštívím. Před novým rokem však mne překvapila nemoc, tak že to se mnou opravdu dopadalo bledě. Nyní ale se to opět lepší a čekám jen na to zlaté slunéčko, které mne jistě úplně neduhu zbaví. Nemoc moji nejspíše zavinilo přepracování, neboť mne to dosud chvílema v zádech prolamuje a krk mám stále ještě nepodajný, dříve ale byl jako ztuhlý. Také v hlavě mně nesnesitelně hučelo, ale i to již nyní se mírní. Nicméně co jsem tuto zimu zameškala, mohu jindy nahradit. Však na nemoc si nyní dám lepší pozor, tak aby mne nepřekvapovala. Pozoruji rozhovory dopisovatelek a tu musím doznat, že skutečně všecky umíte dobře své dopisy sestavit. Také mne upoutal dopis paní Barbory Baxové. Milá paní, naše zkušenosti z mládí mnoho se od sebe neodlišují, až na to, že jsem toho bití byla ušetřena, což poznáte z následujícího: Když paninama Zahálková pekla chléb, nemálo se při tom nasužovala a jak by také ne? Pec měla vylámanou, tak že se nedala náležitě hřeblem vyhrabat a ani pometlem vyměsti, tak že když chléb vsazovala, tu to o nějaký ten hrboleček udělalo "dene" a na místě, aby bochník vsazen byl do zadu, zůstal vězeti na kraji pece — co s tím?! Posadit bochník dále do zadu nešlo, ježto spodek pece byl vesker vydrobený a tak ubohá žena musela vzíti hřebla a těsto ven vyhrabat. Však co s tím? Bylo to samý uhlík a popel a proto jednoduše to dala prasatům do nápoje. Však nebyl to snad pouze jeden bochánek, neboť se to opakovalo s více bochníky a tu ovšem nebylo divu že dobrý chléb byl u nich velkou vzácností. Jinak ale ta panímáma byla dobrosrdečnou, za to ale její muž byl velkým lakomcem. Tak ku příkladu, v zimě ráno byla nějaká ta polévka, v poledne zmrzlý chléb, zamykali jej totiž do komory, ačkoliv u nich dost mrzlo ve světnici. Nikdy nenechali ani brambory pro prasata dovařit. Hospodář, když bylo pod ně přiloženo, tu vždy oheň ulil a tak vepřový dobytek musel žrát brambory syrové. — Malého Františka, tak totiž jmenovali svého synáčka, jsem opatrovala a v zimě ustavičně v peřince chovala, sama ale jsem měla zimou nos zarudlý a ruce přestydlé. K večeru vaříval se oběd zároveň s večeří a tu zase byla nějaká ta polévka — obyčejně bramborová a k tomu buď knedlíky, nebo škubánky. Hospodář sázíval jen málo bílých brambor, kdežto ostatní byly červené — říkali jsme jim "krváky". Bílých brambor používalo se pro polévku a k omáčce a červených zase na knedlíky. Z vařených brambor jsme knedlíků nemívali, vždy jen ze syrových a těm jsme říkali 'bosáky" a jelikož čím mastit také nebylo, tak knedlíky mnoho nechutnaly. O polévce mohlo se mluvit jako v té písničce — "polévka zavání čmoudem, raději bych nejedl celý týden." — Za to ale bývalo lépe, když sedlák odejel do některého města na trh, neboť pokaždé mu z veliké hromady obilí ubylo. Hospodyně si totiž přijednala některou ženštinu, aby jí pomohla vykonat práci, kterou měla od svého muže uloženou, a ta jí vždy odnesla k židovi nějaké obilí. Tehdy bývalo vždy něco lepšího k jídlu — obyčejně káva a k té housky, anebo vdolky z bílé mouky, kdežto pro sedláka, když přijel, měla bosáky připravené. A pane, chutnaly mu, neboť přišel vyhladovělý, ježto si ve městě nikdy něčeho k jídlu nekoupil. Tito moji zaměstnavatelé vlastnili hospodářství o 82 mírách, jež dříve náleželo mým rodičům. Otec totiž dříve nechtěl to prodat, aby koupil si něco menšího a tedy přišlo to tak daleko, že mu živnost ta byla zabavena, ačkoliv nebyl tolik dlužen. Dopadlo to tehdy asi tak, jako s tím hospodářstvím Olivovým, o kterém právě román v Pokroku jest uveřejňován. Otcova živnost měla ceny osm — devět tisíc, byla ale prodána za pouhé třicet dvě stovky. — O té své službě mohla bych toho více psáti a možná že se někdy k tomu ještě vrátím. Je tomu právě třicet roků, kdy se moji rodiče ze svého grunt stěhovali. Mně byla 4 léta a tehdy jsem si tleskala radostí, že se stěhujeme. Však co nám bylo potom zakusiti, tu by k vypsání toho musela býti ruka schopnější, aby dovedla to vylíčit. — Zimu zde máme jako v únoru, ačkoliv již to vyhlíželo na jaro; dne 7. března jsme ale zase měli sněhovou vánici. Také krmení začíná býti již poskrovnu.

Ctěná přítelkyně! Těší nás, že jste zase zavítala do "Hlídky" dopisem a doufám, že přijdete častěji. Těch nemocí letos bylo velmi mnoho, nebylo snad rodiny, by v ní nebyla hostem. Však za šťastné se mohou pokládati ti, u nichž nemoce nezanechaly vážnějších následků a vše šťastně dopadlo. Brzského úplného zotavení přeje vám —

Pořadatelka.

* * *

SALÁT ZVANÝ "RAINBOW".

Uvař červenou řepu do měkka, vyškrab z každé pozorně prostředek, a to vyškrabané smíchej s rovněž vařenou mrkví, celerem, olivami a (pimento) a konečně s (mayonnaise) omáčkou. Naplň tím řepové kuličky, polož na vrch každé tenký řízek z citronu a předlož hostům.

* * *

VAŘENÁ POLEVA NA DORT.

Dej dva kuličky cukru do mísy s jedním kuličkem vody, půl kávové lžičky (glycerinu) a čtvrt lžičky (creamtarter) vař až se cukr táhne odstav a mlehej až zhoustne, a při tom do něj přimíchej sníh z jednoho bílku. Je-li to moc tuhé, toť přilej za ustavičného míchání trochu vody, až je to vláčné, dle potřeby. Můžeš též do něho přimíchat buď vanilii a jiný extrakt.

Naše Beseda

PUEBLO, COLO., 14. března 1917. —

. . . . . .

Na přední stráži, jako prahy skalné,
muž podle muže, podle štítu štít,
zrak pevně upřen v bouřné vlny kalné,
v prsou lásky žár a v tváři klid,
k Tvé obraně, ó česká vlasti stojí
Tvých synů pluky pevné sevřeny,
a nad hlavou, vln hněvném ve příboji,
jim vlaje prapor běločervený.

"Ty česká země — proč pak nejsi naší?" —
"Ó jest a bude —" volá přední stráž.
Viz, jak se pluky řadí na obranu,
slyš ze rtů tisíců to hromem hřmít:
'Co česká ruka síla na tom lánu,
to česká ruka chce a bude žít."
—J. V. Sládek.

. . . . . .

A v nepřehledné zatím šiky vzrost'
někdejší zástup Fuegnerova voje,
vlasť přehlíží dnes čacké syny svoje,
a věřit smí, jdouc trnitou svou poutí,
že v nadšení tom svatém, horoucím,
ta láska všech nás nedá zahynouti
ni jí, ni nám, ni všechněm budoucím . . .
—B. Kaminský.

. . . . . .

Porážkou českých vojů v osudné bitvě na "Moravském poli" — tehdy zrození a rozvoj Habsburské Oblasti se započal . . .

. . . . . .

(Pokračování. Oddíl 8.)

Štěstí bitvy klonilo se střídavě s jedné na druhou stranu; konečně však ústupem záložních čet, jimž velel Milota — které v rozhodném okamžiku měly se vrhnouti v boj, jak Otakar již rozkaz k tomu byl dal, neboť nepřítel, byv vydatně novými zálohami posílen a pod opětným velením Rudolfa, jehož byl od jisté smrti byl uchránil oncn řádový německý vojín, — nyní s velkou srdnatostí narážeti počal na chrabré české čety, což nemohlo býti bez následků, jestliže nemohly býti dle potřeby novými četami k dalšímu boji vzpružovány. Konečně vysílení bojem, strach a hrůza zmocnila se mnohých, vidouce bitvu ztracenou, v divém běhu pustili se směrem k Moravě. — Otakar však nechtěl z boje utíkat. S nevelkým hloučkem svých věrných ohradil se v nejhustějším klubku nepřátel a se tak chrabře bije, že se nikdo neodvážil ani blíže přistoupit, tak vytrval ještě hodnou chvíli; až konečně kůň padnul pod ním — pak ocitnul se, chtěj nechtěj v moci nepřátel — — Však ti jej neuchovali při životě. Nejdřív odňali mu zbraň, pak rozbíjejí kovovou helmici na jeho hlavě; načež pak sudlicemi a meči pobodají celé jeho tělo. — Král padnul v ruce neusmiřitelných nepřátel. (Praví jedni, že byl jeden z oněch vrahů nějaký sklepník a druhý z pokrevního příbuzenstvi onoho nešťastného Seifrida Marenberského, jehož smrt prý chtěl pomstiti na Otakarovi.) — Když byl Rudolf zvěděl o smrti svého protivníka, odebral se v to místo, kdež naleznul zohyzděnou mečí pobodanou mrtvolu krále. V zadumání prý zůstal Rudolf chvíli státi, patře na zohavenou mrtvolu kdysi tak vzcněšeného krále — nyní již jen nehybné tělo; obraz tento prý živě mluvil mu do duše, jak marnivou jest všechna světská sláva a život člověka. — Mrtvolu pak rozkázal sebrat a dal odvézti do Vídně, kdež ji vystaviti nechal na obdiv a na výstrahu. — Netřeba ni podotýkati, že česká vojska byla tehdy důkladně pobitá a rozvrácená. Přes 12,000 vojínů zůstalo tehdy na bojišti nehybně ležet. — (Upozornění překladatele.) Ptal jsem se mnoho přítele Slováka, jenž jest domovem s oněch míst, ode onen boj se tehdy odehrál, aby mně, pokud možno dle mapy vysvětlil podrobnosti, vedle oněch některých pověstí, jež mně vyprávěl a jež kolují u tamního lidu. — Jmenovitě jest to pověst ona s nálezem oné české koruny v bažině (v náhrdelníku na vodu), což malo být, jak dnes vy-

světlil, při vesnici jménem "Hoshsteten", přibližně prý asi dnes 300 čísel čítající a kdež protéká onen potok jménem "Rozbach", do něhož vhozen i s koněm Rudolf. — Že by však doměnka pravdivou býti mohla o nálezu tamtéž a o nějaké stopě po kostích (?), jest u vážném rozporu s historickými, shora uvedenými podatky, kdež praveno, že Rudolf mrtvolu padlého krále do Vídně odvésti nechal. — Jako každému a v případech mnohých překlad stěžován jest mnohými překážkami s ohledem — ve snaze vystihnouti, či dostati pravé znění slov, popisujících děj. Ani já tedy nemohl jsem se vyhnouti tomu, abych nutné nepotřeboval vysvětlení při slovech, jako, "Točaj" (sklepník), "Trumo" (množství), "Gojnlivé" (žalostné), "Desnica" (pravá ruka), "Varstvo" (poručenství), 'Podložníci' (podřízení), "Zaročiti" (dohoda), "Poselstev" (majetnosti), "Zvestobo" (věrnost), "Srčce" (kuřážný), "Teknovati" (hovořiti, domlouvati se), "Ginjen" (bolestno), "Fevd" (užitek) atd. O bližší vysvětlení těchto slov žádal jsem u několika přátel, jež náležejí k oné "staro-slovenské národnosti", s nimiž často do styku zde přijdu, při čemž vícekrát jsem se jich na to dotazoval. Tím získal jsem, zdá se, uspokojivé vysvětlení správného významu oněch uvedených slov, až na to jedno poslední "Fevd", o kterém shodovali se skoro všichni v názoru, že prý to nejspíše musí býti nějaká jino-národní "Beseda" (Beseda jiho-slovensky znamená ve všech případech "slovo"). — Teprve nyní, když přišlo mně v ruku pokračování další onoho mnou recitovaného historického děje, jež přináší postupně časopis "S. N.", nalézám opět ono samé slovo "Fevd", a však jest v závorce vysvětleno "užitek". Budiž tedy opraven chybný význam věty, tuším ze 6. oddílu, kdež v bodě, kdy přišlo do mírového vyjednávání mezi spornými vladaři, ve kteréž smlouvě; správně mělo státi: "Otakar mohl se zříci jakýchkoliv dalších práv a nároků na země Alpské a dědičné země Čechy a Moravu" — místo v "nájem" mělo stát "byly ponechány jemu v (fevd) užitek, to jest další držení . . ." (Pokračování příště.) — V úctě—

M. J. Podhořák.

PRO STAROU ČESKOU VLAST!

Píše Fr. Netušil, předseda C. M. Pomocného Fondu v Omaze.

Slední den až vzejde zápasu, kdy svět bude chvět se celý a krvavý a vášně plný požár nad Evropou se rozběsní — Tvým bude štítem jará naše síla a hrdé čelo smělé a v slunci lásky dětí Tvých, Tvé slavné vzejde vítězství!

Nemohu nalézti vhodnějších slov nad tyto, pro vznešenou naši práci národní, jak při katolické straně, tak i u našich svobodomyslných bratří. Mohu podotknouti pouze tolik pro obě strany na stejném účeli pracující, že co by prospělo naší zubožené vlasti dnes, zpívání při každé příležitosti vlastenecké písně: "Kde domov můj?" a při tom rozrušení mysle i slzy z očí tekly, když tobolka by zustávala uzavřena.

Krásná tato píseň vznikla v srdci muže v opravdovém bolu, aniž by on byl měl tušení, že pro národ náš bude tak památnou a ctěnou a neměla by nikdy přejít přes rty člověka v náladě, kterou nechci popisovat. V písni si ulehčuje člověk v návalu opravdového vlastenectví a v bolu nad ztrátou svého miláčka, nebo svého druha, jak činí čeští bojovníci v Evropě na frontě. Co pomůže v podobných věcech krásná píseň národní "Hej slované," když v tom vznícení neciníme nic, jen myslíme na píseň samotnou a nejméně na příspěvek k věci naší, který dnes je tak nutný — bez milosti nutný, jinak toho vlastenčení nechceme!

Náš národ prožívá těžké chvíle a sama vlast jde trnitou poutí, nikde záblesku, nikde jitřenky, svobody skýtající, ba zdá se, jakoby ta zem byla jen velikým temným žalářem, který dovede otevřít jen kouzelný proutek, anebo rada Blanických rytířů, jak povést vyprovuje.

Smutno, tak smutno jest mezi námi.

Tančíme okolo oběti jako Indiani, jen aby jsme jí více mučili. Obrazně vidíme tu zem, jak jsme ji opustili, dovedeme si v myšli nakreslit známé tváře, ale nedovedem si dnes představiti onu změnu, která se stala následkem bratrovražedné války. Hlad, hrozné utrpení životní a starost o své miláčky na bojišti, mnohé tváře změnilo, nikde žádná zpráva, žádná naděje a mnoho těch, kteří v tom domění zmírají s kletbou na ty, kteří válku vyvolali.

A přece skytá naděje na dálném obzoru a Bůh dá nezapadne, Česká Amerika podává svou pomocnou ruku ačkoliv do podobné výhně, kterou jistí lidé stále udržují, nemá daleko. Ale kam se má ten ubíjený a ustrašený lid obrátit? Doposud jsme tak dalece šťastni, že popřáno nám jest v pokoji žíti, učiňme naším malým příspěvkem šťastny i ony, kteří dnes tak hrozně trpí. — Nepelujem k žádným miliónářům, my víme, že srdce nemají, ale dožadujem se podpory od vás, dělníků, farmářů, vás všech Čechů amerických, o kterýchž víme, že jejich srdce není z kamene, ale že cítí jako český člověk k lidu svému, své vlasti. Nechcem podpory od těch, kterým ta hrouda tak k srdci přirostla, takže úzkostlivě počítají zrnko k zrnku, aby jim neubylo, chceme aby to bylo z dobré vůle, jako oběť pro vlast.

Zde není místa pro nedůvěru, že nevěří té neb oné straně, zde má každý příležitost zaslati svůj dar straně, kterou věří a jisto je, že učiní, co vůbec učiniti možno. Veliký úkol vkládáme na bedra svá, však úkol vděčný, avšak k provádění obtížný při našem zaměstnání, ale přece nezoufáme, ale pracujeme co síly stačí s vědomím, že všecko naše konání směřuje k dobru, k povznesení českého lidu a vlasti. Veliký důležitý to úkol a přec mnoho krajanů o něm nechce věděti. Kéž výsledek záslužné té práce uspokojí nás a národ český, který touží, aby všechno Slovanstvo mohlo být jako jedna veliká rodina, jako bratrský svaz, k němu nás pojí krevní vztah a společný původ. Blahá útěcha, přinésti dar pro ten český hodný pracovitý lid. Vzpomeňme jen na trpkou zkušenost toho lidu před několika desetiletími. Za svou vrchnost, která se časem za pány toho lidu sama ustanovila a byla k němu jen trochu dobrotivou, dal by život i duši svou. Tisíckrát to dokázal jak upřímná až dětinská jest jeho oddanost k pánům svým. Přec však ten lid byl od svých pánů a jich služebníků urážen v nejcitlivějších stránkách jeho povahy. Tropili si z něho posměch a ze všeho co tomu lidu bylo a je nejsvětějším a nedotknutelným. Neměl nikde zastání, nikde vyslyšení a proto často mocí násilnou pomáhal si sám. Za to byl voděn v okovech a řetězích a násilně nucen k práci pro pány své.

Za každé neposlechnutí byl trestán a zván buřiči a zbujníky, které lze napravit jen na panské lavici a v zámecké mornì. Když synové jeho dorůstají, jsou jak berná mince, nimi se platí daň krve. Vyzbrojí se a zavážou přísahou věrnosti a ubijí v nich násilíra, že jsou s těmi lidmi jedna krev a ti pod železnou svorou nechtěc, přikyvují.

Vědí, že až se vrátí k rodičům, sestrám, krajanům, že zase budou muset žít v dusné světnici, pod krovy, kde se oteům tak těžko zíle a jak si budou přát, aby se jim ulehčilo. Stačilo jen málo, aby pání sejmuli trochu břemen, pod nímiž se jim hlavy až do trávy ohýbali, jen malé uvolnění a mohli spokojeně dýchati, ale cizáci ti, nejen že vyssávali síly toho lidu, oni znásilňovali i jeho národnost.

Tu nebylo divu, když po tolikaletém utrpení a utiskování postavil se na odpor panským tyranům se zbraní v ruce, cepy a kosami, kterými tak rádi vydobývali si chléb svůj na poli i doma, ale těžce, se zaťatými rty vládli jimi v panských palácích a stolicích, pod knutou panských drábů.

Lid ten nerovným bojem nemohl zvítěziti nad lesklými bodáky a mnohému byla nitější studená ocel, která prokláta jeho hruď, než život, jaký snášeti musel, třeba byl sedlákem. Nikdo nelitoval svého statku a rád i ten život obětoval pro svobodu národa, která se v plné míře až dosud nedostavila.

Vzpomínám v této chvíli dob tak trudných jen proto, že je mnoho krajanů v této zemi, kteří něco podobného zažili sami a dnes se jim vede dobře, jsou zámožní, svobodnými občany této země." — Vzpomenou si dnes, že lid ten dobrý tam, by si přál, ne být zámožným, ale aspoň svobodným českým člověkem? Vzpomenou si dnes, že svatou jejich povinností je, aby se připojili k některé straně které horečně o osvobození lidu toho pracují a svojí hřivnou přispěli? Ano! Vzpomenou si a učiní tak všichni. Neznáme českého člověka, který by tak nečinil. Ale nečiňme tak k slávě jména svého, učiňme to co svatou povinnost a nikdo nechť nemyslí, že vykonáváním této povinnosti zadost všem učinil. Což ty — ty sám a tvoje rodina? Nepadáš ve svém vlasteneckém zápalu přes balván ciziny? Pozor, ať z té české lípy, která je sem přenesena, nevyrůstají výhonky, které by jsme ani poznat nemohli, — jen s příkladem v boj — a proto pravím, nečiňme tak k slávě jména svého, ale učiňme vše možné, aby i zde, v zemi svobody, příští národ náš byl a zůstal českým! Snažíme se, aby ve vlasti naší nebyl vyrván tomu lidu jazyk rodný, dokážme tedy zde jak si ho vážíme a jak ho užíváme, pro naší památku.

Nevyhnutelně nutná jest pomoc vlasti naší a doufám, že nezůstane jednoho českého člověka, který by možným obnosem nepřispěl buď na České Národní Sdružení, nebo na Cyrillo-Methodějský Pomocný Fond. My známe dnes jen dvojí vlastenecký zápal a ten je: Srdce a otevřená tobolka!

Přímo hltáme slova a řádky našich českých listů, vypravujících nám o děsném utrpení našich krajanů, úpěnlivý hlas prosby přehlušuje válečný lomoz, přenáší se přes rozbouřený oceán, a volá o pomoc k tobě, Ty národe český, slyšíš? — k tobě volá — a v slunci lásky dětí Tvých, Tvé slavné vzejde vítězství!

Průtrž vyléčena

pomocí **STUART'S PLAPAO-PADS** znamená, že můžete zahodit bolestivý pás dočela, ježto Plapao-Pads jsou dělány aby průtrž léčily a ne pouze držely; jsouce však samo přilnavajícími a když přilnavají těsně k tělu, sklouzání jich jest nemožné. Jsou též důležitým činitelem při zadržování průtrže, kterou pás nemůže zadržet. ŽÁDNÉ REMENY, PRUŽINY, ANEB PERA. Měkké jako samet — lehce k přiložení. Lacino. Dokážeme co pravíme tím, že zašleme PLAPAO na zkoušku úplně ZDARMA. Píšte dnes. NX3

PLAPAO LABORATORIES.
Block 2268 ST. LOUIS, MO.

DR. BŘETISLAV DIENSTBIER, český zubní lékař, pokoj č. 715 v budově City National Banky, 16. a Harney ul. — Tel. Douglas 4284. Res. 1918 So. 14. Str. Tel. Douglas 4605. Úřaduje od 9 hod. dop. do 5 hodin odp. Večer pak dle ujednání. — Advertisement 26-tf.

JOS. T. VOTAVA
PRÁVNÍK
Úřadovna: čís. pokoje 500 Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
OMAHA NEBRASKA

DR. JOS. F. MAREŠ, český zubní lékař, 1004 First National Bank Bldg., 16. a Farnam, Omaha. Tel. Doug. 509. — Advertisement 5-tf.

Kdykoliv jste ve městě, navštivte
ADAMA SLOUPA
elegantní hostinec
324 — 13. a Harney ul., Omaha.
Znamenité pivo, výborné likéry, chutný lunč a veselá společnost.

Kdo by si přál dobrá česká a laciná jídla, ať přijde do nové a pravého restaurantu k
V. NUDEROVI
roh 14. a William ul.
Taktéž může pp. cizincům posloužiti čistými pokoji.

Vkusně zařízený a bohatě zásobený obchod doutníkářský vlastní **Václav Dušátko,** v č. 1262 již. 13. ul. Na skladě má velký výběr dýmek, jakož i veliké zásoby tabáku kuřavého, šňupavého i žvýkacího. Doutníky jeho jsou k dostání všude v Omaze. — Advertisement.

Modní svět.

2031 — **Pro děvčata šaty s Bertha úpravou.** — Střih v 5 velkostech: Na 4, 6, 8, 10 a 12 roků. Jest zapotřebí 1½ yardu 36palcové látky na velikost 10 let.

2030 — **Pro chlapce blazový oblek s chránítkem a jochovými výložky, anebo bez nich.** — Střih ve 4 velikostech: Na 3, 4, 5 a 6 roku. Velkost na 3 roky vyžaduje 2½ yardu 44-palcové látky.

2022 — **Zástěra pro dámy.** — Střih ve 4 velkostech: Malá, prostřední, velká a zvláště velká. Jest zapotřebí na prostřední velkost 4⅜ yardu 36-palcové látky.

2028—2027 — **Úbor pro dámy.** — Živůtek 2028, střih v 7 velkostech: 34, 36, 38, 40, 42, 44 a 46 palců míry přes prsa. Na 36 palců velkost jest potřeba 2¼ yardu 44-palcové látky. — Sukně 2027, střih v 7 velkostech: 22, 24, 26, 28, 30, 32 a 34 palce míry v pásu a jest potřeba 4½ yardu 44-palcové látky na prostřední velkost. Sukně u mohou měřit 3½ yd. DIVA oddělené mustry, a nebo KAŽDÝ stojí **10 centů**, takže na střihy na celé šaty nutno zaslat **20 centů.**